

Vestitorul numelui lui Iehova

1 Noembrie

Numărul 21

Judecătorul lui Iehova

Partea III-a

Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. — Ioan 5: 22, 27.

IEHOVA a plăcut să folosească o femeie pentru ilustrarea organizației sale universale și atotcuprinzătoare, care dă naștere organizației sale principale. De vreme îndelungată a lăsat Dumnezeu să se formeze o icoană prin Avraam, soția sa Sara și fiul său Isaac, prin ce a preumbrît casa sa regală, care va judeca lumea în dreptate. În icoana aceea Avraam a reprezentat pe Iehova Dumnezeu, până când Sara pe organizația generală a lui Dumnezeu, și Isaac casa regală, capul căreia este Isus. Iehova numește femeia sau organizația sa „Sion”. Întocmai dupăcum Sara timp îndelungat a fost steapă, tot așa și Sionul timp îndelungat a rămas neroditoare. Când Domnul a apărut în templu, a început edificarea Sionului, și atunci s’au născut copiii lui: adică împărăția a început, și cei ce formează împărăția, au fost aduși în templu sau în casa Domnului. Copiii născuți din Sion, femeia lui Dumnezeu sunt învățați dela Iehova și se bucură de mare pace. (Isaia 54:1-13). Copii lui Iehova Dumnezeu născuți de Sion, anume Cristosul, formează executorul judecăților lui Iehova, deoarece despre ei stă scris: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere, și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea servilor lui Iehova, așa este mînuirea care vine dela mine, zice Domnul”. — Isaia 54:17.

² Pentru a înșela omenirea și a o înstreina dela Iehova, Satan a imitat atât organizația lui Iehova, cât și alte lucruri ale lui Dumnezeu. Femeia lui Satan se numește Babilon. Precum Sion naște pe adevărații închinători ai lui Iehova, așa aduce la iveală Babilon religiile false; a căror tată este Satan, Diavolul, precum și pe închinătorii Diavolului și a sistemului său nedrept. Organizația lui Satan este rășarnică, necurată, urită și cea care varsă sânge nevinovat. Se vîră sub masea pompei pe dinafară spre priveliște, și afirmă că este dreaptă, până când din contră este încălcată de păcate. „Pe frunte purta scris un nume, o taină: Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pămîntului. Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătăită de sângele sfinților, și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o m’am mirat mînuire mare”. — Apocalips 17:5, 6.

³ Ahab în calitate de Izraelit era îndatorat pe

bază de legămînt ca să se închine lui Iehova, și pe el să-l servească, chiar după cum Lucifer era îndatorat, ca să adore pe Iehova Dumnezeu și pe el să-l servească. Ahab era călcător de legămînt, și în violarea legii lui Dumnezeu s’a înșurat cu o femeie sidoniană Izabela, și și-a înșusit religia Diavolului. Sidonienii erau o uricîune în ochii lui Iehova. „Ahab, fiul lui Omri a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decît toți cei ce fusăseră înaintea lui. Și ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru ei să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul Sidoniților, și a slujit lui Baal și s’a închinat înaintea lui”. — 1 Regi 16:30, 31.

⁴ Izabela era aceea, care a introdus în casa lui Ahab religia lui Baal, prin care fapt numele lui Izrael a fost batjocorit în Izrael. Ea a fost o ucigașă nemiloasă, iacomă și blăstămată. Precum Babilon, femeia Diavolului, așa și ea era „beată de sângele vărsat pe nedrept a poporului credincios al lui Dumnezeu”. Ahab și Izabela au născut copii nelegiuiți, cari asemenea au necinsit numele sfânt al lui Iehova. Ahab era deci o icoană a Diavolului, și Izabela a ilustrat ori a reprezentat organizația Diavolului, și copiii ei erau o ilustrație a „sămânței șarpelui”. Dumnezeu chiar la început a declarat: „Dușmănie voi pune între tine și femeie. Intre sămânța ta și sămânța ei: aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcăiul”. (1 Moise 3:15). Iehova a incredințat pe Iehu ca pe răzbunătorul său, ca să stărpească casa lui Ahab și închinarea Diavolească a Baaliilor. În aceasta Iehu a preumbrît pe Cristos Isus, care trebuie să zdrobească capul lui Satan și a organizației acestuia. — Romani 16:20.

⁵ Iehu a sfârșit cu regele, acum a venit rândul Izabelei bătrâne. Ea a știut că poate aștepta o vizită din partea lui Iehu, și în vanitatea ei s’a făcut pregătiri prin apariția ei, ca să amăgească și să prindă pe Iehu în cursă. „Iehu a intrat în Izrael. Izabela, auzind lucrul acesta, și-a uns sprâncenele, și-a împodobit capul, și se uita pe reastră”. (2 Regi 9:30). Izabela era bunica regelui Ahazia, care era deja nimicîit. Fără îndoială era bătrână și urită, ea însă s’a folosit de vopseli și alte mijloace artificiale, s’a împodobit frumos și s’a pus în fereastră. Timp îndelungat a dictat

politica lui Izreel, și așa s'a cugetat, că regele pus acumina din nou nu-l ar avea drept, ca să înlăture pe ea și pe tovarășii ei de legământ comerciali nelegiuți și lacomi, și că apariția ei va captura pe rege în atâta măsură, încât îi va rezerva un loc în împărăție, și îi va îngădui ca și pe mai departe să-și manifeste influența.

„Cât de nemerit ilustrează aceasta pe sistemul diavolesc, care atâta vreme a stăpânit lumea; și îndeosebi se potrivește aceasta asupra „Crestinătății”. Așa numita „creștinătate organizată” este stăpânită de un spirit comercial egoist, marele comerț șade în primul plan în adunările lor de consfătuire, și este acea parte a organizației lui Satan, care se folosește de „creștinătatea organizată” în scopuri comerciale. „Crestinătatea organizată” sau „creștinătatea”, în care se socotește și stăpânirea mondială a șaptea, se ține atât de importantă, încât socotește, că niciodată nu va fi înlăturată, ei regele nou al pământului, Cristos Isus îi va considera ca necesară pentru conducerea și cărmuirea lucrurilor. Pentru aceia lasă prin preoțimea lăudăroasă să vorbească poporului: „Noi vom aranja pământul pentru o adevărată locuință pentru oameni, atunci apoi poate să vină Cristos să facă vizita”. Chiar așa ea și bătrâna Izabela, se îmbracă în pompă, își agată înainte șorțul cu ciucuri, se învâhuc în voalul său de mătase și se pune în fereastră, cu scopul șiret de a seduce și rălăci pe Rege. Puterile stăpânitoare a organizației văzute ale lui Satan, se simțese atât de neînvinși, încât au îndrăzneala, să amăgească pe popor, cu aceia, că numai ei ar fi în stare, ca să formeze din pământ o locuință potrivită. După părerea lor ei sunt „stăpânirile înalte”, sau „puterile stăpânitoare înalte”, cărora toți ceilalți trebuie să se supună. Chiar și pe mai mulți dintre aceia, care s'au consacrat lui Dumnezeu i-au amăgit, ca să creadă minciuna aceasta infamă. Cei rălăciți s'au înfipt în așa măsură în greșala aceasta, încât spun: „Nu avem drept să facem nimica, ce ar fi neplăcut puterilor mai înalte sau domnitoare a națiunilor”.

Izabela socolea, că ar putea să convingă pe Iehu, că nu are drept să fie împotriva ei și a hoardei sale, dacă dorește să domnească în pace. Cu vr'o câțiva ani mai înainte, Simri, a ucis pe domnul său, și cazul lui a voit să-l pună în vederea lui Iehu, ca prin aceasta să aibă ceva influență asupra lui. (1 Regi 16:8-20). „Pe când intra Iehu pe poartă, ea a zis: Pace, noule Zimri, ucigașul stăpânului său?” — 2 Regi 9:31.

„Preoțimea „creștinătății” și mai marii turmelor lor în principiu chiar aceasta o spun. Regelui Isus Cristos, care se apropie. Cel puțin după înțeles acelaș lucru îl pun împotriva rămășița martorilor lui Iehova, cari reprezintă pe cel care este mai mare decât Iehu. Așa vorbesc: „Și voi credeți să rămâneți în pace, atunci când voi vă întoarceți împotriva „stăpânirilor înalte” care sunt puse de Dumnezeu? Nu stă oare scris, că nu este nici o stăpânire decât numai dela Dumnezeu? Aceste sunt doar stăpânitorii de pe lume.

Voi vă purtați greșit de tot, când răspândiți o veste împotriva stăpânitorilor creștinătății și spuneți că regele uns al lui Dumnezeu, și nimici creștinătatea în Armaghedon. Pe voi, tot accias soartă vă așteaptă, de care au avut parte în trecut toți cei ce s'au răscolat împotriva „găzduirii”. Preoțimea și asociații lor caută să pună greutatea în calea martorilor lui Iehova, și lund la aceia ca să-i nimiccească. Ei caută să sufocce zelul rămășiței, prin faptul că declară, că aproape toți martorii lui Iehova ar fi niște mitocani și oameni stângaci, cari sunt folosili de niște oameni egoști pentru o întreprindere de comerț sau cărți. Un exemplu de ciorovăială de acest fel a apărut într'un organ oficial bisericesc din stăpânirea șaptelea mondială, în „The Church Chronicle” (Cronica bisericească pentru dieceza din Ballarat în Australia, la 15 Noiembrie 1931. Două pagini și jumătate din aceia foaie a fost consacrată unei val de minciuni împotriva martorilor lui Iehova: aceasta este numai un exemplu din ceiace în alte locuri face în taină, și face deunoscut începutul unei conspirații împotriva organizației lui Dumnezeu.

„Cuvintele sumețe ale Izabelei nu au avut nici o influență asupra lui Iehu; el nu s'a lăsat de cuvintele acestea nici influențat și nici înpăimântat. El nu și-a lăsat mâinile slăbite într'u împlinirea datorinței sale. El a știut, că a fost unsul lui Iehova, pentru a face lucrul său. Iehu a recunoscut imediat situația, cum a observat pe femeia bătrână și a auzit cuvintele sale. „El a ridicat fața spre fereastră, și a zis: Cine este pentru mine? Cine? Și doi sau trei dregători s'au uitat la el, apropiindu-se de fereastră”. — 2 Regi 9:32.

„Martorii lui Iehova accias întrebare o ridică în întreaga „creștinătate”. Asemenea lui Iehu și ei întreabă: „Cine este de partea Domnului, cine?” Vestea este răspândită prin radio, și prin cărți și broșuri către oameni, și tuturora li se spune, că împărăția lui Iehova este speranța lumii, și că toți oamenii, dacă dorește să aibă parte de binecuvântările împărăției, trebuie să se pună de partea lui. Pentru aceasta este întrebarea: „Cine este de partea Domnului?” În sistemele religioase îndeosebi sunt mulți oameni, care trebuie să primească ocazie să audă, și cărora trebuie să li se ducă vestea despre scopul lui Dumnezeu. Prin publicarea de declarațiuni false, ca în foaia amintită mai sus, „The Church Chronicle”, hoarda Izabelei adeverește primirea vestei de pedeapsă a Domnului, ce le-a fost transmisă de Rămășiță. Cu toate că unii din acea hoardă au căutat ca să iasă din calea acestei vesti, întrucât au refuzat să primească literatura, totuși chiar prin acest fel de purtare a lor recunosc, că au primit vestea. Alții stau deoparte, și ei trebuie să primească ocazie, ca să se declare, dacă sunt de partea Domnului, ori nu.

„Unii eunuci, cari erau în palat, au venit la fereastră, ca să vadă, cine este acela pe stradă, care a pus întrebarea: „Cine stă de partea Domnului?” Cine au fost eunucii aceștia nu știm, și

de fapt nici nu este un punct prea important. Ei numai căl au fost acolo, ca să împlinescă o anumită parte în iconă. Probabil, că nu erau Izraeliți, deoarece Dumnezeu a oprit prin lege castrarea părților genitale, pentru a face din cineva eunuc. (5 Moise 23:1). Probabil, că eunucii aceștia erau sclavi, cari prin elementul comercial, care era activ sub Ahab și Izabela, au fost prinși și făcuți eunuci și servitori bătrânei și gospodăriei sale. În tot cazul eunucii aceștia au avut atâtă prezență de spirit, ca să întrevadă situația imediat, cum au observat pe comandantul Iehu, și l-au auzit strigând: „Cine este cu mine?” Eunucii aceștia sunt o preumbrire foarte potrivită a acelor oameni din „creștinătate, a căror bărbăție și avere a fost răpită, și au fost siliți ca cu mâni și cu picioare să servească pe bătrâna meretrică, adică organizației bătrâne nelegiuite a lui Satan, care tiranizează, asupra popoarele de pe pământ, și care s'a făcut vinovată de multe curvii și vrăjitorii, și pe hainele căroră se poate găsi sângele profeților a martorilor credincioși ai lui Iehova. (2 Regi 9:22; 1 Regi 19:10; 18:4; Apocalips 17:6. Domnul Oștirilor se pune acuma la lucru în interesul acestei clase făcute sclavă, prin acela, care este mai mare decât Iehu. — Iacob 5 verseturile 1—5.

12 Iehu a dat acuma poruncă, ce este de făcut cu femeia bătrână. „Ei a zis: Aruncați-o jos! Ei au aruncat-o jos, și i-a țâșnit sângele pe zid și pe cai. Iehu a căleat-o în picioare”. (2 Regi 9:33. Astăzi strigă Isus Cristos mai mare decât Iehu, către toți aceia, cari ar dori să steie de partea lui Iehova, cari însă sunt împotriva femeii bătrâne a Diavolului împotriva organizației acestuia: „Aruncați-o jos!” Aruncați jos organizația diavolească și toți ajutorii ei! Aruncați-o jos, prin faptul, că vă înstreinați de ea, și lăsați să cadă! „Turmei mari” poruncește acum Domnul: Veniți la iveală și arătați-vă! (Isaia 19:9). Către oamenii cu bun simț spune Domnul cu privire la organizația lui Satan: Părăsiți-o! Las-o să cadă și să fie zdrobită sub copitele calului Regelui. — Apocalips 19:14—16; Ieremia 51:6; Isaia 63:1—5.

13 Izabela a fost aruncată jos, chiar așa dupăcum, orașul cel mare, organizația lui Satan, va fi aruncată jos. (Apocalips 18:21). Răspunzătorul pentru moartea bătrânei Izabela era Iehu, și cel care este mai mare decât Iehu, Isus Cristos, va lua asupra sa răspunderea pentru moartea organizației lui Satan. Prin urmare eunucii trebuie să preumbreze indeosebi pe aceia, cari vor arunca departe lucrul diavolese, prin faptul, că abzie de ea și o părăsesc și se înstreinează de ea. Oastea Domnului este aceia, care va zdrobi organizația satanică ilustrată prin Izabela. Aceasta a fost ilustrată în profeția lui Ezechiel prin „cei șase bărbați cu unelte de nimicire în mână”; aceștia sunt o ilustrație a oastei luptătoare a Domnului, și vor pune la cale nimicirea organizațiilor lui Satan. Cu ocazia executării pedepsei, vor începe cu conducătorii religioși, și în rând vor nimici fără cruțare toată afacerea blăstămată. (Ezechiel 9:5—7,

În prezent, martorii lui Iehova, cari sunt închiși prin „bărbatul îmbrăcat în in cu călămara la brâu”, trec prin țară și fac semn pe oamenii cari sunt cu simpatie față de lucrul Domnului, ei însă nu fac nici un semn peste organizația lui Satan, și după aceasta trebuie să fie stărpită. După cum bătrâna Izabela s'a făcut ea însăș cunoscută, chiar așa și organizația lui Satan recunoaște că a ajuns coaptă pentru a fi nimicită. Precum Haman a fost spânzurat, așa va fi spânzurat sus și organizația aceasta groaznică. — Estera 7:9, 10.

14 Izabela era reprezentanta lui Satan, și totodată o fată a unui împărat, pentru aceia a dat Iehu o poruncă potrivită cu privire la dansa: „Apoi a intrat, a mâncat și a băut și a zis: Duceți-vă de vedeți ce-i cu blestemata aceia, și îngropați-o, căci este fată de împărat. S'au dus s'o îngroape; dar n'au găsit din ea decât țeasta capului, picioarele, și palmele mânilor”. (2 Regi 9:34, 35). Această parte a însemnării trebuie să servească numai acel scop, ca să arate, că Izabela, a fost înlăturată ca un lucru afurisit, uricios, fără o înmormântare demnă. Așa va fi înlăturată organizația lui Satan, curățată de pe fața pământului, și aruncată de nutremânt cânilor și paserilor răpitoare. Când oamenii trimiși afară, ca să caute de cadavrul Izabelei, au ajuns la locul din chestiune, au găsit din bătrâna babă numai țeasta capului, în care a iscodit atâtea planuri, nelegiuite, și picioarele ei, cu cari a umblat în cale lată ei Satan, și mânele ei, cu care a săvârșit păcatele sale nelegiuite și forțate. Aceasta corespunde exact cu aceia, ce trebuie să se abată peste organizația lui Satan amăsurat prevestirilor profeților. (Apocalips 19:17—21). „Fiul omului așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Spune paserilor de orice soi, și tuturor fiarelor câmpului: Adunați-vă și veniți! Strângeți-vă din toate părțile, pentru jertfa mea, pe care o junghii pentru voi: jertfă mare este pe munții lui Izrael! Măncați carne și beți sânge, mâncați carnea vitejilor, și beți sângele voivozilor”. (Ezechiel 39:17). Organizația lui Satan preumbrită prin Izabela se va nimici împreună cu toți Sidoniții. (Ezechiel 32:30). Deoarece rămășița martorilor lui Iehova sunt o parte a clasei servului și astfel o parte a executorului de sentințe ilustrat prin Iehu, se pare, că rămășița va vedea, cum va fi răsturnată această organizație nelegiuită prin armata de luptă a Domnului.

15 Bătrâna și josnica Izabela și-a ajuns sfârșitul domniei sale de groază, exact așa dupăcum organizația lui Satan azi și-a ajuns apropiatul sfârșit. Iehu a lucrat sub conducerea Domnului, chiar așa dupăcum Cristos Isus lucrează după ordinea lui Iehova, și va zdrobi pe organizația lui Satan. Însemnarea spune, că Iehu, după ce oamenii i-au povestit ce au văzut, s'a referit la prezicerea lui Ilie. „S'au întors și au spus lui Iehu, care a zis: Așa spusese Domnul prin robul său, Ilie, Tișbitul: Câinii vor mânca în ogorul din Izrael carnea Izabelei; și hoitul Izabelei va fi, ca gunoierul pe fața ogoarelor, în ogorul din Izrael,

„aşa încât nu se va mai putea zice: Aceasta este Izabela!” (2 Regi 9:36, 37) Aceasta a fost împlinirea aceleia ce a profetizat Ilie sub inspirație dumnezeiască, și a dovedit, că Ilie a fost un profet adevărat al lui Dumnezeu. „Domnul a vorbit și despre Izabela și a zis: Câinii vor mânca pe Izabela lângă întăritura Izraelului”. (1 Regi 21:23) Împlinirea mai mare a profeției stă în apropiatul nemijlocit.

16 Cuvântul lui Iehova despre casa lui Ahab și a Izabelei, a fost justificat fără rezerve prin nimicirea acelei case. La timpul său stabilit, Iehova își va justifica pe deplin numele său și cuvântul său rostit asupra lui Satan și a organizației sale, prin stărpirea ei desăvârșită. Iehu și-a executat lucrul foarte bine în legătură cu casa lui Ahab și a Izabelei; totuși încă nu era gata cu lucrul de război, care era accentuat în însărcinarea lui. Mai era și mai mult de făcut din partea lui.

Devotament pentru Iehova

17 Iehu a dovedit mare devotament față de Iehova, și aceasta este un motiv pe mai departe, că pentru ce este el o icoană a lui Cristos, războiătorul regal. Despre Domnul stă scris: „Căci râvna casei tale mă mănâncă și ochările celor ce te ocărase pe tine cad asupra mea”. (Psalm 69:9) Aceasta este zelul caracteristic numai casei Regale și pentru aceasta plăcut Domnului Iehova. Ilie a dovedit același zel față de Domnul Oștirilor. După ce a lăsat pe profeții lui Baal, și apoi a fugit și s'a refugiat într-o peșteră depe muntele Horeb, așa a răspuns la întrebarea Domnului, că pentru ce se află acolo: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul Oștirilor”. (1 Regi 19:10) Cuvântul care în acest text a fost tradus cu „râvnă” este, același cu acela din care a fost tradus și în psalmul 69:9. Ambele cuvinte au origina din aceeași rădăcină de cuvânt. „Căci eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos”. (Exodul 20:5; Deuteronomul 5:9) „Căci Domnul, Dumnezeul tău este sub foc mistuitor, un Dumnezeu gelos!” (Deuteronomul 4:24) Despre întemeierea împărăției drepte sub Cristos, Regele, stă scris: „Iată ce va face râvna Domnului oștirilor”. (Isaia 9:6) Aceiași expresiune apare și în Testamentul Nou: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu”. (2 Corinteni 11:2) Când Pavel s'a apărut în fața iudeilor, a spus despre sine: „Supus fiind legii părinților noștri, și am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi toți azi”. (Fapte 22:3; Filipeni 3:6; Coloseni 4:13) Rămășița lui Dumnezeu care este unsă, ca să facă lucrul lui Iehova, trebuie să fie umplută de râvnă pentru Iehova. „El s'a dat pe sine însuși pentru noi ca să ne răscumereze din orice fărădelege, și să-și facă un norod care să fie al lui, curățit de el, plin de râvnă pentru fapte bune”. (Titu 2:14) Cuvântul „gelos” și „râvnă”

folosit în textele amintite, înseamnă o hotărâre tare nestrămutată, pentru a duce la îndeplinire porunca dreaptă a Domnului. Cuvântul înseamnă o hotărâre de neînvins, a duce la îndeplinire a ceea, la care a fost omul încredințat din partea Domnului. Iehu a fost recunoscut după alergarea lui furtunoasă. El alerga „fulgerător” sau „ca un nebun”, cu o hotărâre fermă și nestrămutată, ca să nu se lase de nimica împiedecat în executarea lucrului ce i-a fost încredințat. În același timp, când a primit porunca, s'a sculat împreună cu corpul său de armată, ca să-și îndeplinească datoria. Când soldii regelui s'au apropiat de el, și i-au pus întrebarea, că pentru ce vine, le-a răspuns: „Curățiți-vă din cale; repede să vă puneți înapoia mea; nu am timp ca să-l pierd cu voi”. Chiar așa și Cristos Isus când a primit porunca din partea lui Iehova, ca să apuce înainte și să domnească între dușman, imediat a început luptă în cer, a aruncat pe Satan și pe îngerii lui din cer, și i-a asvârțit jos pe pământ. Scriptura arată, că îndată ce lucrul mărturiei, care este acum în curs, va fi terminat amănunțit voinei lui Dumnezeu, Isus va păși înainte, și de nimic nu se va lăsa împiedecat în nimicirea dușmanului. (Psalm 110:1—6; Apocalips 11:17—19; 12:7—12; Matei 21:14, 21, 22; Psalm 15:3, 4) Membrii corpului lui Cristos, inclusiv rămășița care petrece acum pe pământ, trebuie să poseadă aceeași râvnă pe care a dovedit-o și Iehu. Faptul, că împărăția a sosit, a-l vedea și a-l aprecia, înseamnă, că rămășița cu sânguină trebuie să se învârtă în îndeplinirea lucrului său, până când cea mai mică rămășiță a organizației dușmane va fi zdrobită. (Isaia 6:9—12) Iehova a poruncit, că mărturia, prin care oamenii vor fi semnați, trebuie să se pună, înainte ce va veni pe rând lucrul nimicirii; și rămășița cu râvnă deplină face lucrul facerii semnului și este hotărâtă cu lărie, ca prin îndurarea lui Dumnezeu de nimica să nu se lase împiedecat în îndeplinirea cu credincioșie a datorinței sale. „Mă gândesc la căile mele, și-mi îndrept picioarele spre învățăturile tale. Mă grăbesc, și nu preget să păzesc poruncile tale... Râvna mea mă mănâncă, pentru că potrivnicii mei uită cuvintele tale”. — Psalm 119:59, 60, 139.

18 Membrii rămășiței în grabă trebuie să facă lucrul acesta pus la cale în numele lui Iehova al oștirilor, și din pricina aceasta mulți îi țu nebuni. Însă ce spune dușmanul, îi lasă nepăsători, și își fac lucrul cu bucurie. Când David a ieșit, ca să se lupte în oastea Domnului, a zis: „Pentru că porunca împăratului era grabnică”. (1 Samuel 21:8) Dacă unșii Domnului recunosc și prețuiesc, că împărăția a sosit, văd și aceia, că este timpul, ca să asculte cu grabă de poruncile lui Dumnezeu, și ei sunt sânguincioși întru întărirea chemării și alegerii lor. (2 Petru 1:10) Ei iau parte la serviciul Domnului, cu o râvnă demnă de casa lui Iehova. „In ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane să nu-ți slăbească mâinile!” — Zefania 3:16.

I o n a d a b

¹⁹ Iehu a apucat bine înainte cu lucrul de răz-bunare, și a ucis pe regi și pe fiii lui Ahab precum și pe alți judecași, și după ce a isprăvit și cu cei patruzeci și doi de fii ai lui Ahazia, a întâlnit pe Ionadab. Iehu i-a pus întrebarea: „Ești tu pe partea mea, sau nu?” Pe vremea aceea, Ionadab trebuia să fi știut bine, ce a făcut Iehu, ori poate că Iehu i-a fi spus însuși, că s'a ocupat cu stărpirea Baalismului; dealtfel Ionadab nu putea să priceapă întrebarea lui Iehu îndreptată către el. „Plecând de acolo, a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înaintea lui. L-a întrebat de sănătate, și i-a zis: Inima ta este tot așa de curată, cum este inima mea față de a ta? Și Ionadab a răspuns: Este. Dacă este, a zis Iehu, dă-mi mâna, Ionadab i-a dat mâna. Și Iehu l-a suit la el în car”. (2 Regi 10:15. Evident, că pentru oarecare scop a lăsat Dumnezeu ca să apară Ionadab în această icoană, și priceperea scopului acesta trebuie să servească spre încurajarea și întărirea rămășiței. Din darea de seamă nu se vede, că Ionadab a contribuit cumva la lucrul măcelului. Ce închipuie atunci Ionadab în icoana aceasta?

²⁰ Ionadab preumbreste pe clasa aceia de oameni cu simț bun, cari trăiesc acuma pe pământ în timp ce lucrul lui Iehu se execută, nu sunt în armonie cu organizația lui Satan, și se pun pe partea dreptății. Aceștia sunt aceia, pe cari în timpul Armagedonului, Domnul îi va păzi, îi va trece peste mare străntorare și le va da viață vecinică, pe pământ. Ei formează clasa „oilor”, cari sunt cu inima bună față de poporul uns al lui Dumnezeu, deoarece știu, că unșii Domnului fac lucrul său. Spre întărirea acestei concluziuni se arată următoarele:

²¹ Ionadab nu era nici iudei și nici uns, ca să facă un lucru în numele lui Iehova, și pentru aceasta nu putea să illustreze pe clasa unșilor. El era un urmaș al lui Avraam prin femeia sa Chetura. (1 Moise 25:1,2; 2 Moise 2:16; 4 Moise 10 versetul 29; Judecători 1:11; 1 Cronica 2:55) Ionadab era fiul lui Recab, a Cananitului Avraam și mai avut dela Chetura după moartea Sarei șase fii. Chetura a ilustrat legământul cel nou, sămânța sau urmașii căreia este clasa care va fi restatornică, care va trăi în veci. „Avraam a dat lui Isaac toate averile sale”. (1 Moise 25:5) Isaac a reprezentat sămânța, anume pe unșii lui Iehova. „Cât despre voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței”. (Galateni 4:28) Fiii Cheturei închipue pe clasa care va fi restatornică; Ionadab asemenea închipue pe aceeași clasă.

²² Numele „Ionadab” înseamnă (după Strong) „Darul bogat al lui Iehova”, adică darul lui îndurat, de bunăvoie, binevoitor. După o altă autoritate, numele înseamnă „Iehova este binefăcător”. Deci numele lui Ionadab dă de înțeles, că este o ilustrație a clasei, care este foarte darnic față de Iehova. Recabiții se țineau strict după observația a ceiace au găsit ei drept și ce li s'a

fost învățat. Scriptura arată, că Ionadab a umblat pe calea cinstei și a smerenicii, și a făcut ceiace a găsit drept, pe mai departe, că a învățat copiii săi dreptatea, și că ei au apucat o asemenea cale. Urmașii lui Ionadab au ținut o poruncă omenească, nicidecum dela Iehova, ca în viața lor să nu bea vin și să nu zidească case, ci trebuiau să locuiască în corturi. Aceasta a însemnat, că au trebuit să ducă o viață simplă de abnegație. Credincioșii lor iultru urmărirea aceea ce li s'a poruncit, pentru că au ținut-o potrivit, a fost pusă în comparație cu necredincioșia lui Izrael, care a neglijat, ca să facă ceiace însuși Dumnezeu le-a poruncit. Dumnezeu a oprit Izraeliților, ca să mănânce la masa Diavolului, și aceasta a însemnat, că ei nu au voie ca să se închine Diavolului. Ei însă au nesocotit perunea aceasta, și s'au întors spre servirea lui Baal, sau închinarea Diavolului. În același fel se poartă acum și așa numita „creștinătate organizată” față de porunciile Domnului cu deplin dispreț și caută ca să mănânce și să bea în același timp depe masa lui și a Diavolului. „Nu poți bea paharul Domnului, și paharul dracilor; nu poți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor.” — 1. Corinteni 10:21.

²³ Pentru a arăta, că urmașii lui Ionadab au fost mai plăcuți lui Iehova decât Izraeliții, Domnul a poruncit profetului Ieremia ca să pună înaintea unor recabiți pahare pline de vin, și să-i invite să bea. Ieremia a făcut așa, însă Recabiții au refuzat să bea, și anume pe temeiul, că Ionadab, fiul lui Recab le-a interzis cu desăvârșire, ca să bea vin. (Ieremia 35:1-10). La aceasta Domnul a poruncit lui Ieremia, ca să pună aceasta în vedere Izraeliților ca și o asemănare: „Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, care a poruncit fiilor săi să nu bea vin, sunt păzite; căci ei nu beau vin până în ziua de astăzi, și ascultă astfel de porunca tatălui lor. Iar eu v'am vorbit, și de vreme și târziu, și nu m'ați ascultat”. (Ieremia 35:11). Iehova a trimis pe profeții săi la iudei, pentru ca să-i învețe și să-i îndemne să facă ce este bine; ei însă nu l-au ascultat. Copiii lui Ionadab, dimpotrivă au făcut ceiace le-a fost învățat lucru ca drept, cu toate că era numai învățătura unui om. (Ieremia 35:15-17) Ei erau așa dar mai credincioși decât poporul de legământ al lui Dumnezeu. Astăzi sunt pe pământ mulți oameni cu bun simț, cari nu se dau afară, ca membre ale „creștinătății organizate”, însă se silesc să se poarte după dreptate, și cari cred în Dumnezeu, în cuvântul său, precum și în Cristos Isus, studiază adevărul și se închină lui Iehova.

²⁴ Ionadab era împotriva închinării Diavolului, prin servirea lui Baal. Când Iehu l-a întrebat: „Simpatizezi tu din toată inima cu lucrul pe care îl fac?” Ionadab a răspuns, că el simpatizează cu Iehu. Ionadab a știut, că Iehu a făcut lucrul Domnului Iehova, și că era un lucru drept, cu care a consimțit din toată inima. Asemenea se cugetă și azi oamenii cu bun simț de pe pământ, cari cred în Iehova Dumnezeu și în cu-

vântul său, că martorii lui Iehova fac un lucru drept în numele Domnului; și pentru aceasta sunt în armonie din inimă cu lucrul acesta, și în acest înțeles se exprimă față de alții. După aceasta Iehu a dat mâna cu Ionadab, să vină cu el, și ca să se alăture clasei lui Iehu, care are a duce la îndeplinire lucrul Domnului. Aceasta corespunde multor oameni cinstiți din prezent, cari aud adevărul: mulți dintre ei iau parte la confesiunile poporului lui Dumnezeu, sprijinesc pe martorii lui Iehova cu simpatie din inimă, ce sînt de societatea unșilor, cari fac lucrul Domnului, și din partea lor iau o anumită parte la vestirea mărturiei.

La aceasta Iehu a comunicat lui Ionadab, ce era pe cale să facă: „Și a zis: vino cu mine, și vei vedea răvna mea pentru Domnul. L-a luat astfel în carul său”. (2 Regi 10:16) Iehu nu s'a sfătoșit cu răvna sa. În oastea lui Ahab a fost cunoscut, ca un bărbat de o hotărîre serioasă, și ca un luptător plin de putere, înlocuindu-l pe Pavel, înainte de ce a cunoscut pe Cristos, era un om plin de râvnă întru aplicarea legii. Așa dar cuvintele lui Iehu înseamnă numai atîta, că era pe calea împlinirii hotărîrii lui Dumnezeu, și a invitat pe Ionadab, ca să meargă cu el și să vadă, că aceasta o va executa în numele Domnului și în credincioșie; pentru aceia a zis: „Vino și vezi ce voi face”. „Și l-a (pe Ionadab) suit în carul său (Iehu)”. Aceasta arată, că în prezent clasa lui Iehu este însoțită de o clasă de oameni cu bun simț, cari merg alături cu organizația lui Dumnezeu, însă nu sunt născuți și unși de spiritul sfânt.

În timp ce Iehu a întins mâna lui Ionadab, prin acest fapt a zis în umbră: „Voi folosi puterea mea, pentru tine, ca să te ajut”. Iehu a gălat în bucați pe închinătorii lui Baal, însă tuturor acelorora, cari s'au pus de partea lui Iehova, le-a arătat favoarea sa. Astăzi martorilor lui Iehova li se poruncește, ca să strige, că a sosit ziua răzbunării lui Iehova, și pe mai departe să spună celor umiliți, drepti și iubitori de dreptate, ca să se pună de partea Domnului; și către cei din urmă spune Domnul: „Până nu se împlinește hotărîrea — ca pleava trece timpul — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari împliniți poruncile lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului”. (Zefania 2:2, 3) Clasa lui Ionadab constă din oameni smeriți adică, din cei ce primesc învățătuura, cari caută să facă ce este drept, și ca să vadă introducerea împărăției; și clasa aceasta este aceia, pe care Iehova — cum arată cuvântul său — o va trece prin strămlorarea Armaghedonului. În această legătură să luăm seama, la ceia ce a spus profetul Ieremia la porunca lui Dumnezeu cu privire la urmașii lui Ionadab: „Și Ieremia, a zis, casei Recabiților: Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Izrael: Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab,

pentru că ați păzit toate orânduilele lui și ați făcut tot ce v'a poruncit el; pentru aceasta așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Izrael: Ionadab, fiul lui Recab nu va fi lipsit niciodată de urmași cari să stea înaintea mea!” (Ieremia 35:18, 19). Aceasta întărește presupunerea, că aceștia trebuie să fie trecuți peste Armaghedon.

„Bărbatului cu călimara la brâu”, adică clasei „servului credincios” al lui Iehova, rămășiței a fost dată porunca: „Treci prin mijlocul cetății și fă un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem din pricina tuturilor uriciunilor, cari se săvârșese acolo”. Închinarea lui Baal nu a fost oare o uriciune în ochii lui Ionadab? Și nu a declarat el oare, ca este în deplină armonie cu lucrul lui Iehu pentru stărpirea uriciunii aceleia? Îndată ce lucrul acesta de mărturie se va sfârși, Iehova va trimite pe „cei șase bărbați cu unelte de nimicire”, pentru executarea lucrului de nimicire, și le spune: „Ucideți fără milă...; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte”; prin aceasta Iehova dă de înțeles, că cei ce au semnul trebuie să fie ocrotiți. (Ezechiel 9:1-6) Cei ce vor fi astfel însemnați formează pe clasa lui Ionadab, și aceasta trebuie să fie cruțată.

Cum Iehu a intrat în templul lui Baal, ca să se convingă despre cei prezenți acolo, înainte să se înceapă nimicirea lor, Ionadab era cu el și a observat ce face. Aceasta dă de înțeles, că clasa însemnată pe frunte, astăzi se întovărășește cu martorii lui Iehova, și știe, că aceștia ce fac, și sunt în deplină armonie cu lucrul pe care îl fac aceștia în calitate de martori. Intrucât Ionadab s'a asociat cu Iehu, și a mers împreună cu el în casa lui Baal, dădu de înțeles altora, că el era de partea Domnului. Tot așa și astăzi oamenii cu bun simț, cari stau de partea lui Iehova, prin legătura ce o au cu martorii lui Iehova, prin sprijinirea martorilor, vorbind pe scurt, prin purtarea lor, lasă să se cunoască, că ei sunt împotriva organizației Diavolului. Clasa preumbrită prin Ionadab, se pare că corespunde înlocuindu-l cu clasa „oilor” amintiți de Domnul, cari stau în ajutorul martorilor unși ai lui Dumnezeu, îi mângăie și-i ajută, deoarece aceștia îndeplinesc lucrul Domnului. Despre clasa aceasta spune Isus: „Căci am fost flămând și mi-ați dat de mâncat; mi-a fost sete, și mi-ați dat de băut; am fost străin, și m'ați primit”. (Matei 25:35) În felul acesta se va arăta îndurarea și bunătatea lui Iehova față de această clasă, cum arată și numele Ionadab. Cele premergătoare sunt o dovadă a Scripturilor, cari dovedesc, că milioane e etrăse acuma nu vor muri niciodată, și arată, că unșii Domnului au lucrat potrivit, că au vestit adevărul acesta.

Martorii lui Iehova posed acuma un zel asemenea lui Iehu, și ei trebuie să încurajeze pe clasa lui Ionadab, ca să țină cu ei și să ia parte la vestirea, că împărăția lui Dumnezeu a sosit. „Și spiritul și mireasa zic: vino! Și cine aude, zice: vino! Și cine înseamnă să vie, și cine dorește

să vină și să ia apă de viață în dar”. (Apo- calips 22:17) Unșii să încurajeze pe toți aceia cari doresc să aia parte la vestirea vestei bune a împărăției. Nu e de lipsă să fie unși de Domnul, ca să vestească vestea lui. Pentru martorii lui Iehova este o mare încurajare să știe, că pot să ducă apele vieții la o mulțime de oameni, cari vor fi trecuți peste Armaghedon și cărora prin îndurarea binevoitoare a lui Iehova li se va dărui viața veșnică pe pământ. — Romani 15:1.

Inchinătorii lui Baal

„Mulți oameni sunt azi duși în rătăcire, ca să practizeze închinare satanică în diferite forme. Una dintre formele cele mai rafinate și mai stricate, a închinărilor este așa numita „știință creștinească”. Aceasta de fapt este o numire falsă, deoarece chiar învățăturile acestei clase de oameni neagă sângele lui Cristos Isus. Sunt încă o mulțime de forme de închinare diavolească. Rămășița are de a-și împlini o datorință, și de a lămurii pe oameni despre organizația satanică, și a le arăta, cum a înșelat și a asuprit pe popor organizația aceasta. Rămășița trebuie pe mai departe să vestească oamenilor împărăția lui Dumnezeu și să le vorbească despre eliberarea și binecuvântările, pe care le va aduce, și mai întâi de toate despre justificarea numelui lui Iehova. Iehu s'a pus, ca să provoace pe popor, ca să iete poziție, ca astfel să despărtească pe închinătorii lui Baal dela aceia, cari s'au pus de partea Domnului. Apoi a strâns tot poporul, și le-a zis: „Ahab a slujit puțin lui Baal, Iehu însă îl va sluji mult”. (2 Regi 10:18) Această purtare a lui Iehu nu a fost o cursă și nici o minciună. El a folosit numai cumințenie, că a apucat o cale înțeleaptă; și aceasta este în armonie cu învățătura pe care Isus a dat-o urmașilor săi. (Matei 10:16) Estera și Mardocheu asemenea au apucat o cale potrivită, când au știut în secret adevărul despre persoana Esterei, până ce n'a sosit timpul potrivit pentru identificarea ei. Scopul lui Iehu a fost acela, ca să strângă laolaltă pe servii lui Baal, pentru a-i îndemna să se lase cunoscuți lămurit ca unii cari se închină lui Baal; și pentru aceasta a trimis o veste la dânsii ca să se strângă laolaltă. În timpul de față toți religioșii înaintează mână în mână. Oare catolicii, protestanții, iudeii, cei cu știința creștină, teozofii și alții n'au fost făcuți una de părintele lor Diavolul? Chiar și reprezentanții comerțului mare au căutat, ca să facă, ca radiofonia să se pună la dispoziția numai a asociației nelegiuite a religioșilor. Poporul trebuie să fie acum lămurit. Iehu a făcut atunci cunoscut, că Ahab a fost respins din partea Domnului, deoarece el a servit pe Baal. El a zis în mod cumințe: „Iehu vrea să-l servească”. Aceasta a fost spus în mod ironic.

„Iehu a chemat pe toți predicatorii, profesii și preoții laolaltă, neținând seamă de etatea, naționalitatea, sau de situația serviciului lor dinainte, pentru ca toți ca un singur om să se adune în casa

lui Baal. „Acum chemați la mine pe toți proocii lui Baal, pe toți slujitorii lui și pe toți preoții lui, fără să lipsească vre-unul, căci vreau să aduc o mare jertfă lui Baal: Oricine va lipsi va muri. Iehu lucra cu violență, ca să omoare pe toți slujitorii lui Baal. El a zis: Vestiți o sărbătoare în cinstea lui Baal! Și au vestit-o. A trimis soli în tot Izraelul. Și au venit toți slujitorii lui Baal: n'a fost unul care să nu fi venit. Au intrat în templul lui Baal, așa încât templul lui Baal s'a umplut dela un capăt până la celălalt”. (2 Regi 10:19—21) Astfel a adunat hoarda întregă și îi avea în puterea lui.

„Astăzi Domnul, în asemenea mod lasă să se vestească în lung și lat de clasa servului său adevărul cel mare, că a sosit timpul de a lua o hotărâre, că Diavolul își adună oștile sale la lupta finală hotărâtoare, și că oamenii trebuie să se pună ori de una ori de cealaltă parte. Dacă vreau să slujească pe Diavol, atunci să se alăture de partea lui și să-l servească, și să și lase să fie văzut aceasta deschis. Dacă însă sunt pentru Iehova, atunci să se decidă să stea de partea lui, să-l urmeze și să asculte de poruncile sale. Ce a spus odinioară Ilie, aceia o spun și azi martorii lui Iehova: „Dacă Iehova este Dumnezeul adevărat, atunci urmați-l pe el”. (1 Regi 18:21) Linia de despărțire acum este trasă hotărît și distinct.

„Când a sosit timpul pentru nimicirea anumitor oameni din Egipt, Dumnezeu a lăsat să fie semnați, și i-a semnal ca pe „întâi născuții”. Cei întâi născuți ai lui Izrael au fost scăpați numai datorită împrejurării, că au ascultat de poruncile Domnului. În asemenea mod a executat Iehu poruncile lui Dumnezeu, pentru a face mai lămurit cunoscuți pe toți închinătorii diavolului, pe predicatori, profesii și alții. Aceștia ei înșiși s'au făcut cunoscuți prin faptele lor. „Iehu a zis celui ce păzea odaia cu veșmintele: Scoate veșminte pentru toți slujitorii lui Baal. Și omul acela a scos veșminte pentru ei”. (2 Regi 10:22) Când acești slujitori ai lui Baal și-au pus patrafirul, prin aceasta s'au făcut cunoscuți pe față ca închinătorii Diavolului. În acelaș fel, Domnul lasă astăzi ca toți închinătorii Diavolului să se facă ei înșiși cunoscuți. Aceasta o fac prin faptul, că se pun de partea Diavolului, cu toate că au fost avertizați clar și pe față; și prin aceasta se fac cunoscuți ei înșiși spre răul lor. Martorilor lui Iehova s'a impus răspunderea, de a face să răsunе avertismentul, chiar așa, dupăcum porunca lui Dumnezeu l-a făcut răspunzător pe profetul lui Ezechiel; dacă martorii vor neglija să facă aceasta, atunci ar aduce asupra-le urgia lui Dumnezeu. (Ezechiel 3:7—21) Cei cari nu iau seama la avertismentul martorilor lui Iehova, nu vor fi semnați cu o pricepere potrivită și cu o apreciere față de împărăție și astfel se vor abate în rândurile oastei Diavolului. Această concluzie este întărită pe deplin de următoarele cuvinte: „Apoi a urmat un alt inger, al treilea, și a zis, cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va

bea și el din vinul mâinii lui Dumnezeu, turnat și neamestecat în paharul mâinii lui; și va fi chinul în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului". — Apocalips 14:9,10.

³⁴ După ce închinătorii lui Baal și-au îmbrăcat hainile sărbătorești, Iehu a luat cu el pe Ionadab și a intrat în casa lui Baal, pentru ca să se convingă dacă toate pregătirile au fost făcute și cursa fost-a bine pusă cumsecade. „Atunci Iehu a venit în templul lui Baal cu Ionadab, fiul lui Recab, și a zis slujitorilor lui Baal: Căutați și vedeți, ca să nu fie nici un slujitor al Domnului aici, ci să fie numai slujitori de ai lui Baal!” — 2 Regi 10:23.

³⁵ Iehu a băgat bine seama, ca nimenea să nu rămână în casa aceea, și să ia parte la serviciul Diavolului, afară de aceia, cari erau de partea lui Baal. Astăzi martorii lui Iehova umblă între „religiozii organizați”, cari se închină lui Satan, și avertizează pe aceia, cari susțin, că se închină Domnului, ca nimenea să nu rămână neavertizat acolo. Acest avertisment răsună prin transmiterea vestei către oameni și prin provocarea îndreptată spre ei, ca să se pună ori de partea Domnului, ori de partea Diavolului. Aceasta a început îndeosebi dela 26 Iulie 1931. (Vezi rezoluțiunea votată la această dată de conferința cea mare dela Columbus). Lucrul mărturiei înaintează și semnează și împărțește pe oameni. După terminarea lucrului de mărturie, Iehova va da poruncă „celor șase bărbați cu unelte de nimicire în mână”, ca să înceapă cu lucrul nimicirii, și îi avertizează, ca să nu se atingă de aceia, cari au pe frunte semnul, însă toți ceilalți să-i taie în bucăți. În timp ce lucrul facerii semnului are loc, clasa „servului credincios”, anume martorii lui Iehova, cari formează o parte a oastei lui Iehu, afară de aceasta mai strânge jăratec depe altar și îl împrăstie peste oras; și în scurt timp va începe lucrul nimicirii. — Ezechil 9:6; 10:2.

³⁶ Este interesant de a observa, cât de minunat se potrivesc icoana lui Iehu și profeția lui Ezechil, și cum se întăresc împrumutat. Cum se arată în viziunea lui Ezechil, Domnul trimite „șase bărbați pentru executarea măcelului”, și Iehu a folosit o oaste de optzeci bărbați, ca să taie în bucăți pe hoarda aceia a lui Baal, cu care ocazie a pus în vedere acestor bărbați, ca să grijească să nu scape cumva un singur închinător al lui Baal. Aceasta arată, că Dumnezeu a hotărât, ca să stărpească cu desăvârșire închinarea Diavolului depe pământ. „Și au intrat să aducă jertfe și ardere de tot. Iehu pușese afară optzeci de oameni, și le zisese: Cine va lăsa să scape vreunul din oamenii pe cari-i dau pe mâna voastră, va răspunde de viața lui cu a sa”. (2 Regi 10 versetul 21) Iehu a dat de înțeles lămurit, că nu se poate tolera, ca cineva să neglijeze sau să nu-și îndeplinească datorința, cum a făcut Saul, când a neglijat să stărpească pe Arhelechiti, cum i-a fost poruncit. Prin îngrijirea făcută de Iehu, fiecare servitor al lui Baal a fost făcut cunoscut fără

gres, când Iehu a făcut, ca înșiși servitorii lui Baal să se facă ei înșiși cunoscuți; și anume au făcut-o aceasta prin faptul, că s'au îmbrăcat în hainele lui Baal. Aceasta arată, cum Iehova în acelaș mod se folosește prin Isus Cristos de rălăcirea greșită a închinătorilor lui Satan, ca astfel ei înșiși să se facă recunoscuți fără greș ca închinători și supuși ai Diavolului.

³⁷ Iehu a așteptat, până când toți servitorii lui Baal și-au terminat jertfele de ardere, și și-au dovedit devotamentul față de Diavol, și după aceasta a trimis în lăuntru pe bărbații lui, ca să le pună capul. „Și când au isprăvit de adus arderile de tot, Iehu a zis alergătorilor și căpeteniilor: Intrați și loviți-i, unul să nu iasă. Și i-au lovit cu ascuțișul sabiei. Alergătorii și căpeteniile i-au aruncat acolo, și s'au dus până în odaia din fund a templului lui Baal”. (2 Regi 10:25) Aceasta corespunde întocmai măcelului, care va fi dus la îndeplinire de „cei șase bărbați” din profeția lui Ezechil. (Ezechil 9:5—8) Moise a făcut un lucru asemănător. (4 Moise 25:5) Toți închinătorii lui Baal au fost uciși și cadavrele lor aruncate afară, și fără îndoială că și ei au fost mâncați de câni și păsări.

³⁸ După aceasta Iehu a lăsat să ardă, să zdrobească și să sfărâme toate statuetele de lemn, care erau icoanele dumnezeirilor mai mici, și statuetele din piatră, și casa pustită de tot. „Au scos afară stâlpii Astarteei din casa lui Baal, și i-au ars. Au sfărâmat stâlpul lui Baal, au dărâmat și templul lui Baal, și l-au prefăcut într-o hazna de gunoi, care a rămas în picioare până în ziua de azi”. — 2 Regi 10:26,27.

³⁹ Aceste texte scripturale sunt o aluzie la aceia, că Cristos Isus, care este mai mare decât Iehu, și oastea sa vor ocupa baza de întăritură a dusmanului, vor pătrunde în cele mai tainice cartiere a organizației Diavolului, și vor nimici tot ce este în legătură cu organizația acestuia, atât pe conspiratorii organizației sale nevăzute, precum și întreaga parte pipăibilă a închinării Diavolului și a organizației diavolești de pe pământ. (Ezechil 28:17-19) Aceasta este sprijinită pe mai departe prin profeția din Ezechil 39, versul 6: „Voi pune foc Magogului și celor ce locuiesc liniștiți în ostroave, ca să știe, că eu sunt Domnul”. Aceasta ilustrează împărăția nevăzută a organizației lui Satan. Domnul va face o curățenie desăvârșită cu întreaga uriciune, și pe cel mai mare decât Iehu, anume pe Cristos și oastea sa îl va folosi pentru executarea acestei hotărâri.

⁴⁰ Templul lui Baal a închipuit partea religioasă a organizației lui Satan. Religiiile Diavolului au fost organizate și practice numai ca un mijloc pentru ajungerea scopului. Lăcomia după avere și domnie, pentru a jefui omenirea a fost aceia, ce l-a împins în nelegiuirea lui blestemată, cum citim: „Prin mărimea negoțului tău, te-ai umplut cu silnicie, și ai păcătuit”. (Ezechil 28:16). Spiritul lacom al Diavolului, dorința lui egoistă, ca să facă din neamul omenesc o marfă, a fost acela, care l-a împins la amăgire, înșelăciune, jaf, omor

și alte crime. Religia sa a lui Baal a servit scopul, ea să înstrăineze omenirea dela Dumnezeu, ca astfel el, Satan, să-și poată întemeia aici pe pământ organizația lui feroce, pe popor să-l țină în neștiință și înstrăinat dela Dumnezeu, ca astfel după aceea, prin marele comerț sau formațiuni viclene comerciale să-i jefuiască de lucrurile de preț pe care le aveau în posesiune, mai întâi de toate de devotamentul lor față de Dumnezeu. Stărpirea religiei diavolești va folosi la aceea, ca să elibereze pe om din orbirea lui, adică de sub stăpânirea satanică. Prin religia lui nelegiuită, Diavolul a adus pe Izraeliți sub stăpânirea sa, și din casa lui Dumnezeu a făcut un târg de comerț, așa după cum Isus a declarat pe timpul său: „Și a zis celor ce vindeau porumbei: Ridicați aceasta de aici, și nu faceți din casa Tatălui meu o casă de negustorie. Ucenicii lui și-au adus aminte că este scris: Răvna pentru casa ta mă mănâncă pe mine”. -- Ioan 2:16, 17.

¹⁰Ahab și Izabela au folosit religia lui Baal ca un mijloc, ca să înstreineze pe Izraeliți dela Dumnezeu, și după aceea să-i jefuiască. Furtul viei lui Nabol și uciderea lui, pentru a ajunge scopul acesta sunt un exemplu la aceasta. Domnul s'a folosit de Iehu pentru stărpirea casei lui Ahab și a Izabelei, precum și a ajutorilor și înrudiților, și a tuturor preoților și profetilor lui Baal. Pentru aceasta stă scris: „Astfel a nimicit Iehu pe Baal din mijlocul lui Izrael”. -- 2 Regi 10:28.

¹¹Aici se termină icona lui Iehu. Iehu dispare cu desăvârșire de pe teren, întrucât este vorba despre ceva lucru în numele lui Iehova, care ar fi preumbril lucruri mai mari, cari vor fi executate de Cristos și organizația sa. Lucrul lui Iehu a fost un lucru pentru justificarea numelui lui Iehova, și în scopul acesta s'a scris în Sfânta Scriptură darea de seamă despre lucrul lui Iehu. El a dus la îndeplinire lucrul incredințat lui, și după ce l-a terminat, Iehova l-a lăudat pentru aceea: „Domnul a zis lui Iehu: Pentru că ai adus bine la îndeplinire ce este plăcut înaintea mea, și ai făcut casei lui Ahab tot ce era după voia mea, fiii tăi până la al patrulea neam vor ședea pe scaunul de domnie al lui Izrael”. -- 2 Regi 10:30.

¹²Lucrul îndeplinit de Iehu, care în antitip reprezintă partea făcută de rămășiță, este vestirea dreptății lui Iehova. Când Iehu și-a terminat lucrul, a făcut o dăre de seamă despre aceasta, și exact aceea a fost făcut și de bărbatul îmbrăcat în in amintit de Ezechil: „Și iată, că omul cel îmbrăcat în haina de în, și care avea călimara la brâu, a adus următorul răspuns: Am făcut ce mi-ai poruncit”. -- Ezechil 9:11.

R e z u m a t

¹³Acela, care acuma studiază cuvântul lui Dumnezeu, cu dorința cinstită și dreaptă, ca să-l înțeleagă, toldeamna să se eugete la aceea, că justificarea numelui și cuvântului lui Iehova covârșeste orice altă întrebare. Toate celelalte sunt subordonate acestei, și numai în măsura aceea sunt

importante. Întrucât asemenea servește la justificarea numelui lui Iehova. Persoane singuratice nu joacă nicidecum roluri importante, numai dacă sunt unelte în mâna lui Iehova.

¹⁴Profetul Ilie, era o unealtă a lui Iehova, și lucrul lui a preumbril lucrul de mărturie, care a lucrat pe pământ în perioada de timp, când Cristos a pregălit drumul înaintea lui Iehova. Rugăciunea lui Ilie pe muntele Carmel, ca Dumnezeu să trimită foc din cer, a servit scopul, ca poporul să recunoască pe Domnul Dumnezeu, și să-l miște, ca să-și îndrepte inima spre el. Aceasta a fost un lucru de justificare. „Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima în bine!” (1 Regi 18:37) Ilie asemenea a săvârșit un lucru de nimicire prin tăierea profetilor lui Baal, și prin aceasta a preumbril nimicirea învățăturilor satanice, prin răspândirea adevărului înainte de 1918. Cum Ilie a fost răpit, serviciul lui Baal a fost continuat în Izrael. Tot asemenea a fost continuat după sfârșitul lucrului lui Ilie, religia diavolească în „Cres-tinătate”. Lucrul lui Ilie a fost important, însă Ilie însuși n'a avut nici o însemnătate.

¹⁵Elisei a fost uns, ca să continue lucrul început de Ilie. Ilie a săvârșit un lucru de mărturie, care asemenea era un lucru de justificare. Insa nu era lucru de restatornicire. Minunile pe care Domnul a lăsat să le facă, s'au întâmplat evident în scopul, ca să întărească credința poporului față de el, ca un profet și martor al lui Dumnezeu. Elisei însuși nu era de nici o însemnătate, însă lucrul său a fost important în măsură ce a justificat numele lui Iehova. Lucrul lui Ilie a adunării lui Dumnezeu este un lucru de mărturie spre justificarea numelui lui Iehova. Elisei de fapt nu a săvârșit nici un lucru sângeros, însă el a uns pe Iehu în scopul, ca să facă chiar un așa lucru în zilele lui, și astfel Elisei a avut parte la aceasta. Elisei a supraviețuit pe Iehu, ce pare săă spună, că lucrul lui Elisei pentru vestirea mărturiei va dăinui după Armaghedon. Clasa lui Elisei, ca o parte a lui Cristos, cel mai mare decât Iehu, are parte din lucrul de nimicire a vestirei și executării judecăților lui Dumnezeu asupra organizației dușmane. -- Psalm 119:7-9.

¹⁶Iehova a lăsat să se ungă Hazael rege peste Sirieni. (1 Regi 19:15) Hazael nu era iudeu, ci un sirian. El a fost folosit de Domnul fără îndoială la aceea, ca să facă un anumit lucru de război și în asemenea fel, cum Domnul s'a folosit de Nabucodonozor, ca să pedepsească pe Izrael pentru fărădelegile sale. Insuș Hazael nu era important; lucrul său însă a preumbril un lucru important ce urmează să fie executat prin uneltele în mâna Domnului.

¹⁷Iehu era un Izraelit, care a fost ales de Domnul, ca să facă un anumit lucru în numele lui Iehova. Insuș Iehu nu era important. Insa lucrul său a fost important în măsură ce a justificat numele lui Dumnezeu. Lucrul lui Iehu anti-

tipic, va fi împlinit în cursul perioadei Elisei a adunării, și astfel clasa preumbrită prin Elisei are parte în lucrul uciderii sau a justificării, nu în mod literal, ci prin vestirea judecării și vestirea executării judecării. Iehu era un executor al judecării lui Dumnezeu. (2 Cronica 22:8). Cristos Isus este marele executor de judecată sau răzbnător al lui Iehova. (Ioan 5:27) Iehu și-a făcut lucrul în grabă și fără ezitare. Domnul Isus lucrează tot așa. Iehu și-a îndeplinit îndatorirea, întrucât a stărpit casa lui Ahab din pricina batjocoririi numelui lui Dumnezeu prin introducerea închinării lui Baal, cu ajutorul căreia Ahab și Izabela și-au putut realiza planurile lor laconice, care au condus și la uciderea lui Nabot. Aceasta ilustrează pe religiile Diavolului, pe care le-a introdus pentru defăimarea numelui lui Iehova: prin aceasta a înstreinat pe oameni dela Dumnezeu, și aceasta a dus și la uciderea lui Isus. Stărpirea casei lui Ahab și a Izabelei preumbrște nimicirea lui Satan și a organizației sale prin Cristos

Isus, și trecerea domniei peste pământ asupra lui Cristos. Apocalips 12:9—11) Cel ce este credincios față de Dumnezeu, și până la sfârșit va purta roadele împărăției, va lua parte împreună cu Cristos Isus la împărăția sa. (Matei 21:13) Iehu și lucrul său de nimicire preumbrște așa dar pe Cristos și oastea lui, cari execută judecata asupra lui Satan și a organizației sale, și la cinstea aceasta au parte toți sfinții. Rezultatul final este justificarea numelui lui Iehova.

Imprejurarea, că Iehova Dumnezeu descopere acuma poporului său însemnătatea icoanei lui Iehu, dovedește, că împlinirea lui este aproape. Aceste adevăruri aduc în timpul prezent mângâiere și încurajare rămășiței lui Dumnezeu, deoarece sunt o asigurare pe mai departe, că Iehova iubește și se încrede în aceia cari îl iubesc și știu să aprecieze faptul, că împărăția a început, și că numele sfânt al lui Iehova, nu peste mult va fi justificat pe vecie.

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Explică icoana profetică prin care Iehova a preumbrît casa sa regală. Cum servește Isaia 54:17 la aceia, cu să identifice pe răzbnătorul lui Iehova?

Alin. 2. Explică cum a imitat Satan pe Iehova cu privire la organizația lui Dumnezeu.

Alin. 3, 4. Arată, că Ahab a urmat conducerea lui Satan. Arată răspunderea Izabelei pentru faptul, că Izrael a necinstit numele lui Iehova. Despre ce au fost deci Ahab și Izabela o icoană?

Alin. 5, 6. Explică ce a făcut Izabela, când a așteptat vizita lui Iehu. Aplică icoana pe timpul din prezent.

Alin. 7, 8. Ce scop a avut întrebarea Izabelei, când Iehu a intrat pe poartă? Arată, că preoșinea „creștinății” a folosit aceiaș tactică cași Izabela.

Alin. 9, 10. Cum a tratat Iehu încercarea Izabelei, ca să-l abată dela datorință? Explică antilipul corespunzător.

Alin. 11. Dă motivul prezenței eunucilor la această întâmplare. Despre ce sunt eunucii o preumbrîre?

Alin. 12, 13. Ce a poruncit Iehu atunci eunucilor? Cum a fost primită porunca, și care a fost rezultatul?

Aplică această parte a ilustrației profetice. Asemănă aceasta a) cu profeția lui Ezechil cu privire la acelaș lucru și împlinirea lui; b) cu cazul lui Haman.

Alin. 14-16. Explică 2 Regi 9:31, 35 și arată împlinirea lui, pe mai departe 2 Regi 9:36, 37. Arată armonia profeției din Apocalips cu aceia din Ezechil, cu privire la aceiaș executare de judecată.

Alin. 17, 18. Arată unele exemple mai importante profetice, a râvnici pentru Iehova, și că ce a fost preumbrît prin aceia.

Alin. 19-21. Raportează ce s'a întâmplat, când Iehu s'a întâlnit cu Ionadab. Motivează această întâlnire. Pe cine a preumbrît Ionadab? Cum sprijinește darea de seamă origina lui Ionadab concluzia, că preumbrște pe clasa aceasta?

Alin. 22, 23. Ce înseamnă numele „Ionadab”? Povestește, ce se spune despre Recabiți. (Jeremia 35:1—17) Asemnă pe Recabiți cu Izraeliții cu privire la o-

cazile ce li s'a oferit și credincioșia lor. Arată, că o comparație asemănătoare s'ar putea face între două clase care se descopăr în timpul de față.

Alin. 24, 25. Ce împrejurare corespunde invitării lui Iehu, ca Ionadab să vină cu el, și ce corespunde răspunsului lui Ionadab?

Alin. 26, 27. De ce natură a fost lucrul, pe care l-a făcut Iehu? Ce însemnătate a avut deci invitarea lui față de Ionadab? Identifică pe clasa lui Ionadab. În ce legătură stă aceasta față de profeția care stă scrisă în capitolul nouălea Ezechil?

Alin. 28. În timpul prezent ce se potrivește ilustrației că Ionadab a însoțit pe Iehu în templul lui Baal, și a observat cu plăcere ceia ce a făcut Iehu?

Alin. 29. Ce învățătură este pentru clasa preumbrîtă de Iehu, în aceia, că Iehu îndată a dat ocazie lui Ionadab, ca să-l însoțească?

Alin. 30. Arată înțelepciunea ce s'a dovedit în partarea de pregătire a lui Iehu, pentru a despărți pe închinătorii lui Baal de ceilalți oameni. Ce lecțiune poate să învețe din aceasta rămășița?

Alin. 31, 32. Care a fost pasul următor pe care l-a făcut Iehu? Ce a fost rezultatul? Care este aplicarea icoanei profetice?

Alin. 33. Ce înaintare a adus pasul acesta? (Vers. 22) Arată, că acuma are loc o asemnătoare identificare.

Alin. 34, 35. Ce trebuia să se facă după aceia? Pentru ce? În ce fel se exprimă această măsură deosebită de precauțiune a lui Iehu în activitatea clasei preumbrîtă de el. Compară aceasta cu lucrul prezis în Ezechil capitolul 9.

Alin. 36. Ce a fost lucrul următor în programul lui Iehu? (Vers 24) Ce fapt important este arătat prin metoda lui Iehu de identificarea închinătorilor lui Baal?

Alin. 37, 38. Ce s'a întâmplat după aceia? Descrie lucrul de nimicire ce a urmat după aceia. Compară icoana aceasta cu icoana din Ezechil capitolul 9.

Alin. 39. La ce permite să încheiem lucrul de nimi-

cire a lui Iehova prin reprezentantul sau Iehu, cu privire la natura și tăierea lucrului, pe care Iehova îl va duce la împlinire prin acela care este mai mare decât Iehu?

Min. 10, 11. De cine și în ce scop au fost organizate serviciul lui Baal și celelalte religii false? În ce masura au împlinit ele scopul acesta?

Min. 12, 13. Cum puteu ști, ca Iehu lucrul acesta a nimicirii l-a îndeplinit cu autoritate primită de la Iehova, și ca lucrul său și l-a îndeplinit cu desăvârșire?

Min. 14. Care este întrebarea cea mare din discuție

la care Iehovă sa se refere toate activitățile, dacă în adevăr este executate în numele lui Iehova?

Min. 15-18. Explică lucrul lui Iie și ceiace a preumbrat aceasta, și tot așa lucrul lui Elisei, a lui Hazael, și a lui Iehu, pentru a dovedi, că a împlinit cerința aceasta.

Min. 19. Ce este însemnatatea profunda a împrejurării, ca Iehova descopere acum însemnatatea icoanei lui Iehu? Ce scop milos servește aceasta?

W. T. din 1 August 1932.

Trei mari probe ale omului

FERICITE zile! Erau zilele, pe cari prima pereche omenească le-a petrecut în timpul nevinovaliei lor în locuința lor în Eden în Paradis. Stramoșii noștri au avut un organism și o priecere desăvârșită, erau creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și înconjurați cu toate lucrurile, cari le aduceau plăcere, și mai presus de toate peste dânsii era un îngrijitor, un părinte și Dumnezeu credincios, pentruca să-i binecuvânteze: în urma cărui fapt li s'a dat posibilitatea, ca să trăiască pe acest pământ în binecuvântări vecinice. Insa un dușman viclean, a pus înaintea lor trei ispite mari, și prin aceste a abătut pașii lor depe cărarea vieții vecinice, și i-a condus pe calea cea largă, care duce la nimicire.

Totuș pentruca a permis Dumnezeu, ca un dușman viclean să prindă perechea aceasta fericită și desăvârșită în cursă, cu scopul, ca să le strice fericirea? Numele lui era Lucifer. El era unul dintre fiii spirituali ai lui Dumnezeu, care împreună cu singurul fiu născut al lui Dumnezeu, Logos, a cântat cântecul cel minunat cu ocazia punerii temeliei pământului. El era nevăzut în Eden, grădina Domnului, unde a locuit omul. Dumnezeu l-a pus în poziția onorabilă și de răspundere a unui stăpânitor peste om, și l-a stabilit datorințele sale în Edenul desăvârșit. Darea de seamă a Scripturii despre aceasta, este descrisă în profeția lui Ezechiel capitolul 28 versurile 13 și 14.

Ca ființă spirituală Lucifer era nevăzut pe seama omului, însă se putea folosi de alte mijloace, ca să fie în legătură cu Adam și soția sa Eva. Șarpele a fost un animal versat și foarte viclean, și umbla drept cum umblau și celelalte animale. El era frumos și plăcut la privire. Lucifer s'a folosit de șarpe, pentru ca să atragă atențiunea Evei, și l-a folosit ca pe un mijlocilor prin care a vorbit către ea. Din Scriptură reesă cu totul clar, că animalele erau în stare, ca să-și comunice omului cugetele lor, precum și aceia ca să-l înțeleagă pe om. Despre faptul acesta să se citească 1 Moise 2:20 și 3:1, 2.

Lucifer a știut, că Dumnezeu a înzestrat pe Adam și Eva cu capacitatea zămislirii, adică cu

putere, ca să conceapă, să planteze și să aducă în existență soțul său. El a știut, că la timpul său, vor zamisli copii în baza imputernicirii primite, și ca la un timp corespunzător, tot pământul va fi umplut cu un neam de creaturi, cari toate vor vesti lauda lui Iehova. Atunci s'a întâmplat, că inima lui a fost năpădită de nedreptate, sau fărâdelege.

Datorințele lui Lucifer îi erau prescrise punctuos prin legea lui Dumnezeu. Lucifer însă a avut o dorința, ca să le calce, să-l întrecă pe Dumnezeu, și să facă lucrurile după felul său. El și-a făcut următoarea socoteală: „Pentruca nu aș putea să fiu asemenea Celui prea Înalt? El are toată domnia în cer și pe pământ. Eu am fost numit de conducător peste om, creatura inteligentă depe pământ, și pentruca nu ar putea Dumnezeu împărți cu mine toată mărirea sa?” Rezultatul speculării sale a fost, că a hotărât, ca să-și stabilească tronul său propriu în înălțime, și să se facă asemenea Dumnezeului Celui Prea Înalt. Isaia 14:13,14 îndreaptă următoarele cuvinte către Lucifer: „Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; Voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel prea Înalt”. Aceasta a semnalat timpul, când inima lui a fost năpădită de nedreptate, care s'a fost găsit la el de Iehova. Dela acest moment a devenit dușmanul lui Dumnezeu, și cel mai aprig și blestemat dușman al omenirii. Când omul plin de farmecul grădinii minunate a Edenului se plimba pe cărările ei, nici prin minte nu i-a trecut de uneltirile blestemate, care erau ascunse în inima lui Lucifer.

Natural, că Dumnezeu ar fi putut împiedeca pe Lucifer întru realizarea planului său blestemat; însă nu a găsit cu cale să facă lucrul acesta. Creatura desăvârșită omul, a trebuit să fie pus pe probă, ca să fie probat, dacă va rămânea devotaț cu credincioșie lui Dumnezeu, sau că se va abate dela Dumnezeu. Dacă omul într'adevăr ar fi iubit și l-ar fi apreciat cum se cuvine pe Creatorul său, atunci, s'ar și împotrivit tuturor încercărilor, cari au căutat, ca să-l înstreineze

de la Dumnezeu: și dacă fiind pus pe proba aceasta, ar fi rămas credincios și devotat, atunci s'ar fi arătat demn de poziția pe care o ocupă, și s'ar fi dovedit vrednic pentru primirea vieții veșnice. Omul a trebuit să fie pus pe probă, și prin faptul, că a fost pus pe probă, nu i s'a întâmplat nici o nedreptate. Pentru aceea a permis Iehova, că Lucifer s'a pus în acțiune pentru realizarea planului său nelegiuit, și omul astfel a ajuns sub probă.

Înainte de crearea Evei, femeia lui Adam, Dumnezeu i-a dat acestuia o lege. Fără îndoială Adam a comunicat Evei legea aceasta, deoarece când atenția Evei a fost atrasă asupra faptului, a cunoscut deja însemnătatea legii, ce rezulta din declarația ei referitoare la aceasta. Natural, că și Lucifer a cunoscut legea, pe care Dumnezeu a dat-o omului, și pentru a-și ajunge scopul sau nelegiuit, a trebuit să se folosească de legea aceasta spre înaintarea lui. Așa s'a cugetat, că ar fi mai ușor ca să convingă pe Eva despre dreptatea atitudinii sale, decât pe Adam, și ca lupta ar fi pe jumătate câștigată deja, dacă ar putea să câștige pe Eva de partea ei. El a avut în cuget aceea, că Eva va ajuta, ca să înduplece pe Adam, ca mai bucuros să se alăture ei, decât să se despărtească de ea. Lucifer a cunoscut dorința cea mare a lui Adam după Eva, și influența ei asupra lui. Folosindu-se de sarpe pentru scopurile sale, s'a apropiat Lucifer de Eva, și a început cu ea o discuție. Amasurat Sfintei Scripturi, convorbirea în principiu era următoarea:

„Aceasta este o locuință foarte frumoasă, pe care o aveți, cu toți pomii aceștia, cu fructe minunate și flori. Cu toate acestea nu gustați din toate fructele, deoarece Dumnezeu a zis, ca să nu mâncați de pe pomul acela. Acesta este motivul, că nu faceți lucrul acesta?”

Eva a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar cât despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți ca să nu muriți”. — 1 Moise 3:2,3.

Pasul următor al lui Lucifer a fost acela, ca să convingă pe Eva, că el este un adevărat prieten al ei și a bărbatului ei, și că Dumnezeu în realitate este un dusman al lor, care din motive egoiste îi ține în neștiință despre mai multe lucruri minunate, pe cari ar trebui să le cunoască. Dovedirea lui față de Eva a mers spre aceea, ca pomul pe care ea l-a amintit, produce niște fructe bune și gustoase, că fructul este plăcut la privire, și că este de dorit pentru toți aceia, cari doresc să fie înțelepți. Așa a vorbit către ea: „Holărit că nu veți muri: Dar Dumnezeu știe, că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. — 1 Moise 3:4,5.

Eva a îngădui influenței rădăcitoare, a luat din fruct și a mâncat. Apoi a arătat lui Adam ce a făcut, și el a mâncat asemenea. Aceasta a fost o violare a cerinței clare a legii lui Dumnezeu, și purtarea amândouă, a Evei precum și a lui

Adam a fost o călcare intenționată a legii. Dela aceasta elipa începând Adam a devenit un om stricat, și tot așa și femeia lui stricală. Conștiința lor i-a muștrat și s'au ascuns. Ei au fost puși la probă. Ei au îngădui influenței nelegiuite a celuiuia, care ar fi trebuit să urmeze o altă cale, și fapta lor i-a dovedit necredincioși față de Dumnezeu, Creatorul lor.

Ce trebuia acum să se întâmple cu dânsii? Iehova Dumnezeu este drept, ce înscamnă, că este drept întotdeauna și nu se schimbă. Ca să permită omului neascultător, ca sa-si continue viața pe pământ și sa rămână domnitor pe pământ, din partea lui Dumnezeu ar fi fost o nedreptate, pentruca o astfel de purtare ar fi devalorizat legea sa proprie. Afara de aceasta, omul, încunjurat de toate împrejurările desavârșite, s'a dovedit neascultător față de Dumnezeu, ar fi continuat în fapta aceasta a lui în toate împrejurările și alte creaturi asemenea ar fi influențat, ca sa fie stricate pentru totdeauna. Pentru aceasta a trebuit Dumnezeu, ca sa eroiască omului pedeapsa prevăzută în lege, spre binele omului și pentru păstrarea autorității și măiestrii legii sale.

Aplicarea legii a cerut dreptate, Adam și Eva au recunoscut, ca au violat legea lui Dumnezeu. Ei amândoi au știut, ca legea lui a declarat: „În care ziua vei mânca din el, vei muri negreșit”. Dumnezeu a trebuit sa acționeze din pricina atitudinii sale. Holăritrea lui judecatorească sau atitudinea lui față de chestiune a trebuit să fie în armonie cu legea. Astfel a rostit o judecată asupra acestui caz, care în întâia carte a lui Moise capitolul 3 este descrisă după cum urmează:

„Femeii a zis: Voi muri foarte mult suferința însărcinării tale, cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine. Omului a zis: Ființea ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: Să nu mănânci deloc din el”, blestemat să fie acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pâlămidă să-ți dea și să mănânci din iarba depe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământul, din care ai fost luat: căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.... Deaceia Domnul, Dumnezeu i-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, cari să învârtască o sabie învârtă, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții”. — 1 Moise 3:16--19, 23, 24.

Legea lui Dumnezeu și judecata lui, dovedesc, ca Dumnezeu nu a creat pe om ca pe un suflet nemuritor, și nici nu i-a dat un suflet nemuritor. Legea a declarat: „În ziua în care vei mânca din el, murind vei muri”. (1 Moise 2:17; după textul de bază ebraic) Judecata pe care Dumnezeu a rostit-o asupra omului, era într-o armonie

deplină și precisă cu legea aceea. Nici nu putea să fie altcum, deoarece Dumnezeu lucrează totdeauna consecvent. Hotărârea judecătorească a lui Dumnezeu, care este judecata lui, sună: „Omul a fost făcut din lut, și în lut trebuie să se prefacă”. (1 Moise 3:19) Din pământ a fost luat, și în sfârșit în pământ a trebuit să se întoarcă, ca o materie fără viață.

În așa fel au îngăduit omul Adam și femeia lui celor trei mari probe, anume: pofta trupului și pofta ochilor și mândria deșartă a vieții, și urmările amare ale purtării lor s'au abatut asupra lor.

W. T. din 1 August 1932.

Este nemuritor omul?

CA OMUL ar fi nemuritor și astfel după moarte ar fi conștient, chiar de la început a fost o taină pentru mulți oameni eugelători. Ce are de spus Biblia, cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta chestiune?

Pe baza Scripturii numai singurul Iehova este nemuritor. El este din vece în vece.

Iehova putea să dăruiască nemurire, cui numai a voit. Cuvântul său arată, este voința lui, ca numai acelora să dăruiască nemurire, cari și în cele mai grele probe își dovedesc devotamentul și credințioșia față de el, și încă până la moarte.

Când Isus a umblat pe pământ, a zis: „Căci dupăcum Tatăl are viață în sine, tot așa a dat Fiului să aibă viață în sine”. (Ioan 5:26) Aceasta dovedește aceea, că pe vremea aceea Isus încă nu a dobândit nemurirea. A avea viață în sine sau o viață care este proprie înseamnă nemurire; Isus a declarat, că a fost scopul lui Dumnezeu, ca să-i dea lui (Isus) viață proprie, sau viața în sine.

Sfânta Scriptură ne descoperă lămurit, că „singurul Dumnezeu are nemurire”. (1 Timotei 6:16) Din pricina credințioșiei Domnului dovedită sub cele mai grele probe, chiar până la moarte rușinoasă, Dumnezeu l-a sculat din morți, și l-a răsplătit cu răsplata cea mare a nemuririi. Moartea nu mai poate avea putere asupra lui. (Filipeni 2:9-11; 1 Corinteni 15:53; Apocalips 1:18.) Aceste texte scripturale arată, că înainte de învierea lui Isus la natura dumnezeiască, nu a avut nemurire. Isus, Logosul, a fost începutul creației lui Dumnezeu. Nimenea nu a fost mai înălțat decât el. Dacă Dumnezeu nici celei dinlăi creaturi a sa, fiului său mare, Logos, nu i-a dat nemurire îndată, ce neînțeles este deci a crede, că Dumnezeu a creat pe om ca o creatură nemuritoare!

Explicările accentuate amintite a Scripturii, trebuie să facă să amuțescă teoria evoluției, ca omul s'a creat prin dezvoltare de sine. Ele combat cu siguranță și afirmămintele preoțimeii, că omul în parte ar fi omenesc, iar în parte dumnezeesc. Adevărul cuvântului lui Dumnezeu este totdeauna armonioasă. Cuvântul lui Dumnezeu declară, că Dumnezeu a făcut pământul pentru om și omul pentru pământ, și anume din elementele pământului. Deoarece primul om a fost o creatură a lui Iehova, a fost desăvârșit. Pământul i-a fost dăruit, ca un teritoriu de stăpânire, și el a fost așezat ca prințul pământului.

Darea de seama în prima carte a lui Moise conține două descrieri despre crearea omului. Prima dare de seama este o explicație generală, că Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea lui. A doua dare de seamă este o descriere precisă a modului și felului cum a fost creat omul. Ambele explicații sunt simple și în armonie precisă una cu alta. Dumnezeu a creat pe om ca o creatură pământească, și l-a prevăzut absolut numai pentru pământ, fără ca să-i promită sau să-i pună în vedere vreodată, că trebuie să meargă în cer. Amăsural naturei sale a fost potrivit numai pentru pământ. A fost format din carne, sânge și oase, și Sfânta Scriptură declară, că în cer, sau în partea nevăzută a împărăției lui Dumnezeu nu este nici carne, nici sânge și nici membre. — Luca 21:39; 1 Corinteni 15:50.

Ființa omul a fost creat după chipul și asemănarea Creatorului său și era desăvârșit, însușirile sale principale au trebuit să fie dreptate, înțelepciune, iubire și putere. El a fost creat ca o creatură prevăzută cu minte. El a știut, că o călcare a legii lui Dumnezeu a fost o fărădelege. Omul din Eden pentru aceasta a fost plin de răspundere față de Dumnezeu. O călcare intenționată a legii lui Dumnezeu, a prelinș de necesitate o pedeapsă. Dumnezeu a dat omului în știre voința sa, spunându-i „În ziua în care vei păcălui, vei muri negresit”. Această declarație a pus pe om la probă. Prințul din grădina Edenului a putut să facă orice, ce-i cauzase bucurie; însă nicidecum nu a avut drept, ca să nesocotească voința lui Dumnezeu. Amândoi, atât prințul, cât și prințesa lui erau puși la probă, și au fost învățați dinainte despre felul pedepsei în caz de călcarea legii. Neținând seama de mărimea durerii ce a pricinuit lui Iehova aplicarea pedepsei de moarte asupra acestei perechi desăvârșite, a fost silit să execute pedeapsa, deoarece demnitatea cuvântului său a pus în discuție. După călcarea legii a fost săvârșită, rostirea judecății de moarte era singura ce a putut urma.

Dumnezeu a rostit neîntârziat sentința de moarte, însă executarea totală a judecății a amânat-o mulți ani înapoi. În vremea dintre rostirea judecății și executarea totală a judecății, au venit în existență urmașii primei părechi.

Satan și reprezentanții săi de pe pământ ar dori să facă pe oameni să creadă, că Dumnezeu a judecat pe Adam la aceea, ca să fie aruncat într'un

lac de foc, unde atât el cât și urmașii lui fiind în deplina simțire, vor fi chinuți. Dumnezeu niciodată nu ar fi putut să aducă o astfel de judecată, și să supună pe om la un martiraj atât de nesmilos. Dealtfel aceasta ar însemna, că Dumnezeu a schimbat după săvârșirea crimei pedeapsa stabilită de legea sa, ceea ce ar fi fost o nedreptate. Dumnezeu însă nu poate fi nedrept, deoarece dreptatea este temelia tronului său. (Psalm 89:11) Pe lângă aceasta un chin vecinic, suferit cu deplina conștiință, niciodată nu ar fi putut să aducă ceva bun. Ba chiar numai un monstru ar fi putut stabili o astfel de pedeapsa nemiloasă. Dumnezeu este iubire, deci chiar contrariul unui monstru. Satan însă ar dori să facă pe oameni să creadă, că Dumnezeu ar fi un mare balaur; și cu o astfel de reprezentare falsă a lui Dumnezeu înțește, ca să înstreineze inimile oamenilor dela Dumnezeu și să-i înduplece, ca cu fior să se înloarea dela el. Mai mult: dacă pedeapsa croșta omului, ar fi chinul vecinic, atunci o împăcare cu Dumnezeu ar fi cu totul imposibil. Dacă însă omul va fi cândva readus la o învoială desăvârșită cu Dumnezeu, atunci o astfel de dovadă Scripturală în sine trebuie să combată învățătura chinului vecinic. Este într'adevar de mirat, că un om cuminte poate să aibă ceva greutăți, de a înțelege punctul acesta.

O altă învățătură falsă, care este învățată de mulți așa zisi creștini, zice, că întreaga generațiune a lui Adam, este cuprinsă în judecata originală rostită asupra lui Adam, și astfel este lovită de aceeași pedeapsă, ca Adam.

Pornind dela această bază ajung la concluzia, că toți au trebuit să meargă în chinul vecinic, dacă nu ar fi împiedecat aceasta o intervenție dumnezeiască spre mântuirea lor. Inșă judecata lui Dumnezeu asupra lui Adam nu a căzut totodată și asupra copiilor lui. Pe timpul rostirii judecății nu au fost încă născuți copiii, și astfel aceștia nici nu au putut să aibă cunoștința despre judecată. Era în contradicție cu ființa și dreptatea lui Iehova, ca să judece pe cineva, fără ca acesta să aibă cunoștința despre acest lucru. Dar pentru ce oare au murit copiii lui Adam, și pentru ce trebuie să moară încă mereu? Stă scris: „Totuș moartea a domnit dela Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o iecană a Celui ce avea să vină”. (Romani 5:14) Moise a semnalat timpul, când legea lui Dumnezeu a fost dată evreilor. Călcare a celei legi a însemnat moartea, pentru cei supuși legii. Inainte de acest timp însă oamenii muureau asemenea, cu toatăcă nu au păcătuit intențional, ca Adam. Atunci pentru ce trebuie să moară copiii lui, dacă ei nu sunt cuprinși în judecata croștă asupra lui Adam?

Moartea lor a fost o urmare naturală a fără-delegii lui Adam. Adam, omul desăvârșit, nu a zămislit copii. Numai după ce a fost aplicat asupra lui judecata de moarte, s'a întâmplat, ca a conceput copii. La timpul acela Adam era deja imperfect, și pentru aceasta nu a putut să conceapă urmași desăvârșiți. Urmarea a fost, ca toți copiii lui s'au născut imperfecti. Dumnezeu nu poate să aprobe ceva imperfect. Din acest motiv, copiii născuți imperfecti erau păcațoși, și din pricina păcatului erau sub condamnare sau neaprobare. Ei n'au fost păcațoși din propria lor aplicare păcațoși ca Adam, ci pentru aceea, pentru că nu au putut împiedeca aceasta. Din pricina imperfecțiunii părinților lor s'au născut păcațoși. - Psalm 51:5.

Natural ca sunt diferite faze a păcatului între oameni. Unii sunt în așa masura stricăți încât sunt o povară pentru ei înșiși cât și pentru semenii lor. Alții iaraș dela natura prin corectitatea și curatenia eugetelor lor stau departe deasupra stărei mijlocie. Intre semenii lor sunt cunoscuți ca nobili și buni. Dar amândoi, atât cel stricat moralicește, cât și cei cari stau sus moralicește, sunt păcațoși în ochii lui Dumnezeu și sunt născuți ca atari. Prin moștenire fiecare copilăș este păcațos, cum se declara prin scrierilor inspirat al Sfintei Scripturi. Romani 5:12 Fiecare păcațos, sau fiecare creatura imperfectă, este departe dela Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nicicum nu poate aproba păcatul, așa cum se prezintă la toate creaturile imperfecte, pentru că păcatul este o călcare a legii sale. (Habucuc 1:13; Ioan 3:4). Nici o creatură nu ar putea trăi în veci fără de aprobarea lui Dumnezeu, deoarece orice drept la viață se pogorâ dela Iehova. Deoarece întreg neamul omenesesc în urma păcatului lui Adam a fost născut imperfect, din aceasta rezultă, că întreg neamul omenesesc ar fi trebuit să se nimicească, dacă nu s'ar fi găsit oarecare îngrijire, pentru împăcarea cu Iehova.

Împăcarea omului cu Dumnezeu trebuie să însemne, că omul va fi readus la starea de dreptate înaintea lui Dumnezeu, și la o deplină armonie și pace cu marele Creator. Aceasta ar însemna justificarea omului. Nici un om nu ar putea pune la cale o astfel de justificare sau împăcare. Nici un om nu se poate justifica sau îndreptăți înaintea lui Dumnezeu, prin năzuințele sale proprii. Inainte de toate a trebuit să existe un autor îndreptățit a împăcării, a trebuit să se găsească o îngrijire pentru împăcarea omului cu Dumnezeu, și condițiunile îngrijirii pentru împăcare, trebuiau să fie în deplină armonie cu ființa lui Iehova.

W. T. din 1 August 1932.

Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus Romani 3:23, 24.